

ВІДДІЛ КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ РІВНЕНСЬКОЇ
РАЙОННОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
РІВНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА

серія: Обереги земляків

БОДЕНЧУК Володимир Іванович
(19.III.1955 – 14.VI.2006)
головний редактор газети “Молодь України”,
секретар Спілки журналістів України

Нарис

Клевань - 2011

Матеріал підготувала:

Чудовець Г. О.

Комп'ютерний набір і верстка:

Заєць С. В.

Відповідальний за випуск:

Побережник М. І.

Доля, створена талантом

Коли я побачив 16 серпня 1972 року прізвище Володимира Боденчука у списку прийнятих на перший курс факультету журналістики Львівського університету, то подумав: а чи це не той автор новели “Вир”, яка була опублікована місяць тому у рівненській молодіжній газеті “Зміна”. Хотілося, аби то був він, адже це означало б, що навчався б я разом із земляком у незнайомому Львові.

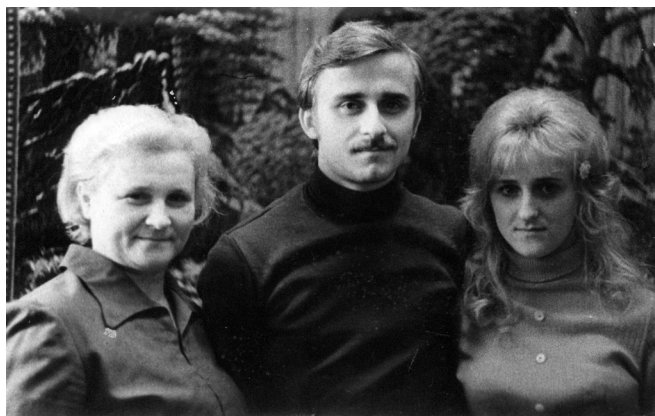
Щойно закінчилася переключка на першому занятті (тоді це була фізкультура), і я побачив, хто відгукнувся на прізвище Боденчук. Підійшов до нього, познайомилися. Ми були в різних групах, і вирішено між собою влаштувати турнір з футболу. Я помітив, що Володя добре володів м'ячем. Коли він відривався від захисників, ніхто не міг його наздогнати. Мав колосальну спринтерську швидкість. І не диво: як потім з'ясувалося, він – першорозрядник із бігу, виступав на районних та обласних змаганнях. Під час гри у нього склалося блискавичне взаєморозуміння із ще одним нападаючим його команди – невисокого росту світловолоосим хлопцем, який, наче вивірка, проходив поміж оборонцями і різко, справді-таки хвацько, бив по воротах. То був Василь Базів, наш однокурсник, одноклубник Володі.

Володя тоді не проживав у гуртожитку, але йшли до наших студентських апартаментів ми утрюх – зав'язувалася розмова: обговорювали наш матч, спортивні події, у яких Володя орієнтується, адже, як виявилось, є читачем “Спортивної газети”, “Советского спорта”; я довго вагався, чи сказати, що пишу вірші, і нарешті несміливо зізнався в цьому; Володя, ніби у відповідь, продовжив, що кілька гуморесок створив; запитували один в одного, хто звідки, згадували вступні екзамени. Щодо останнього, то у нього особливих прикметних спогадів не було, адже він – золотий медаліст, і складав лише один іспит, а ми з Василем пройшли всі тривожні перипетії вступників. Я, наприклад, вже міг “завалитися” на творі... Через розгубленість іншим чорнилом написав чорновик. І коли здавав свою роботу, то було констатовано, що вона “розсекречена” і тому не приймається. Якби не зайшов в аудиторію декан Павло Йосипович Ящук, я б, очевидно, не став студентом і ніколи не познайомився б із Володимиром Боденчуком. Декан, запитавши, як моє прізвище, звернувся до екзаменотара з пропозицією, аби цей юнак (показав на мене), переписав чорновик так, як належить. Либонь, Павло Йосипович перед тим ознайомився із моєю особовою справою, складовою якої були п'ятдесят три мої кореспонденції, зарисовки, опубліковані у районній газеті...

Земляцька приязнь, що зав'язалася поміж нами, поклала початок дружбі. Ми обоє та Василь Базів разом ходили в університетську бібліотеку, в академічну, в кіно, у театр імені Марії Заньковецької, грали у футбол. Володя ще любив настільний теніс – малою ракеткою володів бездоганно. Між нами було невидиме суперництво: кожен прагнув не відставати один від одного в навчанні – цим вимірювалася наша само- і взаємоповага.

Наступного року вже всі разом проживали в одній гуртожитській кімнаті.

Якось познайомилися і з його батьком Іваном Васильовичем, який одного недільного ранку приїхав провідати сина, навіз всілякої їжі і сказав: оце, хлопці, для вас усіх... Потім у житті у нас із Володею було багато чого навпіл – і хліб, і сіль...

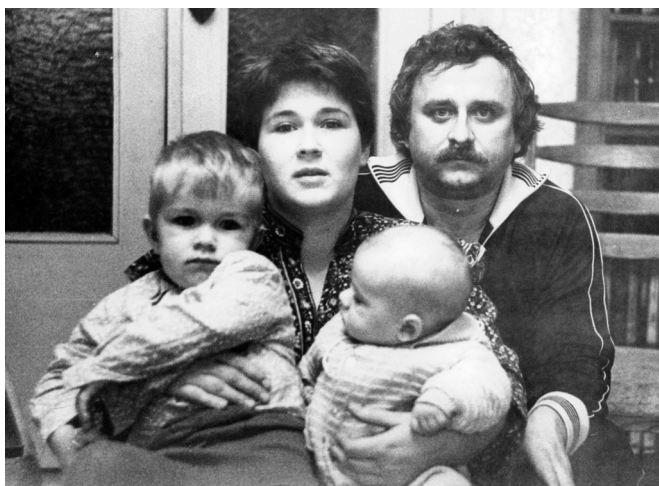

В. Боденчук з мамою Валентиною Іванівною та сестрою Галиною.

Після другого курсу ми з ним поїхали на практику у кам'яно-бузьку районну газету. Я тоді намагався писати зарисовки, виповідаючи свою ліричну схильність, Володі вдавалися аналітичні кореспонденції.

Потім ми друкувалися у факультетській газеті, і, очевидно, ці спроби зацікавили нашого найулюбленішого викладача, професора Володимира Йосиповича Здоровеґу. Тому, коли зайшла мова про практику після третього курсу, він сказав мені й Володі: їдьте, хлопці, у Київ, у “Молодь України”. Газета видає додаток “Студентський гарт”, отам і випробуєте себе.

Трохи було лячно, але після розмови з головним редактором Ігорем Федоровичем Лубченком відлягло. Він допоміг нам влаштуватися в гуртожиток політехнічного інституту, познайомив із редактором “Студентського гарту” Борисом Олександровичем Чайкою.

В. Боденчук із дружиною Тетяною, синами Володею та Юрієм

Ми поринули у світ проблем студентських будівельних загонів, їздили у відрядження в області України, писали, намагаючись відповідати стандартам висококласної журналістики, аби не підвести професора Здоровеґу. Це була перша наша найцінніша школа. Володя брався за критичні матеріали. Він поїхав на Рівненщину і після повернення написав фейлетон “Біг за “довгим” карбованцем” про зловживання керівників одного із будзагонів. Який галас зчинився тоді! З точки зору жанру тут є елементи, як ми сьогодні би сказали, розслідувальної журналістики, є вбивча сатира і саркастичні нотки, є вміння “закільцювати” сюжет, творити публіцистичне обрамлення. Дивовижно, але питомі властивості якісного письма тут постали з усією очевидністю. І вже старші колеги із “Молоді України” почали поважно поглядати на Володимира Боденчука. Паралельно він починає писати і для “Спортивної газети”. Практично, матеріали Володі ніхто не правив – не було в тому потреби. Слід підкреслити, що нашим проходженням практики регулярно цікавився Ігор Федорович Лубченко. А щодня з нами поруч був світлої пам’яті Борис Олександрович Чайка. Це вмільний наставник, людина з багатющим життєвим досвідом. Він, щоправда, мав імпульсивний характер, але ставився до нас по-дружньому, називав “соціал-демократами”...

У гуртожитку ми нерідко ввечері писали свої матеріали. Коли я дивився не раз на рукописи Володі, то помічав, що в них майже немає закреслень. Він вмів формулювати думку точно і з першого разу.

Ми повезли в університет хороші характеристики. Публікацій мали більше ніж потрібно було для захисту практики. Вже тоді Володимир Йосипович Здоровеґа нам сказав, що знову поїдете в Київ після четвертого курсу.

Нас удвох та ще Василя Базіва він взяв у свій майстер-клас із літературно-художньої критики. Купував білети і водив у кіно, а після перегляду давав завдання писати про побачене. А якось домовився із головним редактором журналу “Жовтень” (тепер “Дзвін”) Романом Федорівим про опублікування наших рецензій на нові твори українських письменників. Володя тоді написав про роман Володимира Дрозда, а я про краєзнавчу книгу Григорія Дем’янчука. Радість була невимовна, коли поважний часопис надрукував наші перші літературознавчі спроби. Ми тоді гонорар одержали, що дорівнював половині місячної стипендії.

Ми поринули у світ проблем студентських будівельних загонів, їздили у відрядження в області України, писали, намагаючись відповідати стандартам висококласної журналістики, аби не підвести професора Здоровеґу. Це була перша наша найцінніша школа. Володя брався за критичні матеріали. Він поїхав на Рівненщину і після повернення написав фейлетон “Біг за “довгим” карбованцем” про зловживання керівників одного із будзагонів. Який галас зчинився тоді! З точки зору жанру тут є елементи, як ми сьогодні би сказали, розслідувальної журналістики, є вбивча сатира і

Наша друга поїздка у Київ принесла багато незабутніх вражень. Володя якось з першого разу вмів зав'язувати контакти. Бувало, що треба переверстати сторінку чи й текст перебрати по-новому, чи нагально виготовити кліше, то він не чекав, аби дозвіл на це брав у начальства Чайка, а сам підходив зі сміхом-жартом до дівчат нонпажистів чи лінотипістів, чи до робітників у цинкографію, і все вирішувалося дуже просто.

Потім цілий рік ми працювали разом у “Студентському гарті” на штатній основі, проживали в гуртожитку на вулиці Сім’ї Хохлових...

На початку 1981 року Володя висловив думку: а чи не хотів би я бути власним кореспондентом “Молоді України” по Рівненській, Волинській і Тернопільській областях? Цю ідею благословив Ігор Федорович Лубченко.

Характер Володі потрібно було знати до глибини, щоб розуміти. Одних його сарказм відвертав від нього раз і назавжди, відштовхував. Інші ж, усвідомлюючи, що це не є справжньою ознакою Володимира Боденчука, намагалися стати понад ущипливими зачіпками і старалися вколоти і його – він був відкритий для такого паритетного, а не меншовартісного спілкування, тому на його вбивчі характеристики чи іронізування потрібно було знаходити щось рівнозначне, а то й дошкульніше. Це лише зовні видавалося, що він до всього ставиться скептично, іноді черство. Я, можливо, як ніхто інший, добре знаю, що то не була справжня сутність Володимира Боденчука, а лише якийсь обмежувачий панцир, який не давав надто наближати до себе. Либонь, то була оболонка для взаємовідносин із жорстким світом, у якому прояви делікатності могли розцінюватися як слабкість. Проте під таким захисним шаром існувала інтелігентна, розумна і вразлива душа Володимира Боденчука. Свідченням цього є його творчість, у якій сповна видно його талант оповідача, репортера, публіциста, обстоювача високих духовних справжностей. Почитаймо одне із його останніх у житті есе про батька... А ще згадаймо, наприклад, серію його інтерв’ю під рубрикою “Олімпійська вітальня” чи знамениті нариси, де він розкривав характери проникливо і вміло. І тут вже цілковито послуговувався широким інструментарієм журналістської та літературної творчості. Ми бачимо автора, який намагається проникнути в характер, і саме тут проявляється його естетика майстра слова, душевність, зацікавлення моральними глибинами героїв. Він вмів створити публіцистичний образ засобами документалістики, зображав не прямими епітетними означеннями, а малюнком ситуацій, що настроює нас на розуміння чеснот людських і величі діянь видатних особистостей. Він любив вживати стилістичні фігури, що дозволяли йому через помічені тільки ним деталі повномірно показати нам чи то риси Олімпійського чемпіона (він висвітлював чотири Олімпіади!), чи космонавта, чи шахтаря. Це ж стосується і численних подорожніх нарисів про десятки країн світу, де побував.

Він завжди шукав цікаві приводи, щоб розповісти про явище. Пригадую поїздку в Туреччину, куди нас обох, а також генерального директора УКРІНФОРМу Віктора Чамару запросив Надзвичайний і Повноважний Посол України в Туреччині, мій однокласник Олександр Моцик (нині - Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Польща). Поки ми із господарем резиденції та керівником інформаційного агентства роздивлялися багатющу колекцію картин, Володя «розговорив» дружину Посла Наталю. І коли ми повернулися до столу, він задоволено промовив: «Старики, є сто рядків про діяльність дружини Посла в Туреччині». І справді, на другий день після повернення додому у «Молоді України» вийшов його матеріал, що був високо оцінений, зокрема, в дипломатичному середовищі.

Одним із епізодів, яким ми пишалися з ним, була підтримка лікаря з міста Дубно Рівненської області Володимира Козьявкіна. Наприкінці вісімдесятих років він почав займатися мануальною терапією, допомагав діткам, враженим церебральним паралічем. Влада піддавала Козьявкіна анафемі, вважала його знахарем. Тоді я, будучи власкором ТАРС-РАТАУ, написав протестний матеріал «Руки, які бачать» і вирішив запропонувати

його саме рідній «Молоді України». Попросив Володимира Боденчука опублікувати його. Без жодних розпитів він зробив це негайно. Через три дні після публікації я поїхав у Дубно і біля будинку лікаря побачив десяток легковиків із найближчих областей – хворі про цілителя дізналися із «Молоді України». А через тиждень ще більше прибуло людей. Газета, отже, відкрила талановитого фахівця, повідала його плани про створення в Україні грандіозного медичного центру, захистила добре ім'я. Але не на Рівненщині реалізував свої задуми Володимир Козявкін. Хто він сьогодні? Герой України, доктор медичних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України, генеральний директор Міжнародної клініки відновного лікування Інституту проблем медичної реабілітації та Реабілітаційного центру "Еліта" у Трускавці.

У моїй родині завжди були раді приїзду Володі. Коли надходила Пасха чи Різдво, або інші свята, ми знали, що одного разу пролунає дзвінок і Володя скаже: "Алле! Вже проїхали Житомир" або "Ми вже у Корці", або "Кампазітор, ми майже у Рівному, так заїжджаємо на корпункт чи ні?" Моя відповідь була на його манір: "Єс, оф кос!"

Він любив спілкуватися із моїми сином та донькою, дружиною, жартував, створював атмосферу урочистості. Це були яскраві епізоди-гостини, що завжди мали своєрідний ритуал зустрічей і проведжань мого друга.

І сам він знаний як хлібосольний чоловік. Бувало, вмовляє залишитися на день-другий в Києві і відвідати його домівку. Не завжди мені виходило, але коли потрапляв у його дім, то тут був оточений щирістю й увагою господаря та господині Тетяни.

Володя, спілкуючись зі мною, ніби ненароком не раз запитував, у чому треба допомогти, особливо дітям. І слід підкреслити, слова свого дотримував, наполегливо турбувався, багато посприяв у вирішальні моменти.

Бути щедрим – то у нього генетичне батьківсько-материнське. Я часто відвідував його батька і маму Валентину Іванівну у селищі Клевань на Рівненщині, де Іван Васильович працював директором школи-інтернату, а мама викладала українську мову й літературу. Іван Васильович був хазяйновитим чоловіком, діловим, мав багато відзнак за працю, в тому числі й орден, його любили учні і вчителі. Вимогливо і строго ставився до сина та доньки Галі. А які страви вмів готувати! На жаль, рано помер – вийшов опівночі подивитися, чи все спокійно на інтернатівській території, присів під деревом і більше не встав...

Дивовижною була мама Володі Валентина Іванівна, царство їй небесне. Вона прожила більше за чоловіка на шістнадцять років, і впродовж цього часу ми часто спілкувалися по телефону, а коли із Києва – регулярно, не рідше раз на місяць – приїздив Володя із Тетяною та синами, бував у її охайній хатині неподалік соснового та дубового масивів.

...Дзвоню синам Володі, Юрію, а потім Ярославу – своєму похреснику. Мова про роботу, про плани та життєві амбіції, про те, як почувуються у непростому світі, у втомленій нашій країні... Хлопці стали кожен на свою стежку. Непроста вона, їх доля починається, мабуть, важче ніж вона стартувала у їхнього батька. А втім, хіба вона буває легкою у кожного, хто ліпить її власними руками і своїм талантом? Сьогодні у них з-поміж інших є і найголовніший заповітний імператив – берегти маму. Берегти так, аби у неї з очей ніколи не впала кривдна сльоза...

Віктор Мазаний,
письменник, влас. кор. УКРІНФОРМу, доцент,
Заслужений журналіст України.

Із ранньої публіцистики

Спринт

Гумореска

От потрапив, людоньки, в халепу! Не дадуть мені спокійно до пенсії дожити. Забрали в мене все: і телят, і рідний колгосп, і сім'ю. Все втратив. Ганяю по білому світу, як той супутник у космосі, і не пригадаю, коли останній раз вдома був.

А сталося ось що. Давав я симентальському бугаєві Іродоту конюшину. Коли це вбігає Федька Головня, наш колгоспний інструктор фізкультури, і з порога:

— Кінчайте, дядьку Іване, роботу. Завтра поїдете в місто на змагання. Записав вас у стринтери. Відпочиньте, щоб сили були.

— Та ти, — кажу, — Федьку, з глузду не з'їхав?! Який же з мене той спринт?

— Не відмовляйтесь, — наполіг Федько. — Це ж ви торік теля догнали, як втекло з ферми. Факт! Здібності кожного я бачу зразу. До того ж, ви в мене відтоді числитесь в легкоатлетичній секції. Тепер честь нашого села у ваших ногах.

Головня наказав мені на ніч наїстись шоколаду, воно, мовляв, і ситий будеш і на шлунок легко йде. Заборонив пити горілку, бо можуть дискваліфікувати, скажуть, що допінга наковтався.

Через кілька днів одяг я нову сорочку і галіфе. Добре підготувався. Правда, з шоколадом діло не вийшло — діти видурили. Став прощатись з жінкою:

— Ну, Меласю, як там не буде, а ти бережи дітей.

Жінка в плач, і в мене теж на очі сльози навернулись.

Приїхали ми в місто — і на парад фізкультурний. Відбули його, і Федько Головня почав розподіляти нас, хто що буде робити, бо зі мною приїхало чимало дядьків, хлопців і дівчат. Мені, ясне діло, дісталась стометрівка, а агроном Букшин мав потрійним вистрибом плигати. Конюху Никодиму пропонувалось три кілометри бігу з перешкодами. Загалом, всім припав якийсь вид змагань.

Вивели мене на старт. Я, звісно, в трусах, в тапочках з цвяхами. Федько сказав, що як тільки суддя стрельне з нагана, то треба чимдуж мчати вперед. Поставив той суддя мене і ще кількох хлопців на коліна. Стрельнуло! Я, було, рвонув уперед, але суддя всіх зупинив, бо якийсь Фальстарт не вчув пострілу.

Нарешті я зірвався з місця. Як вихор! Перегнав товариша Фальстарта — і далі. Відчуваю, той наганяє. Ну, думаю, це він як наступить мені отим тапочком з цвяхами на п'яту, пропаду. Рвонув ще сильніше. Дивлюсь, а попереду двоє чоловіків перетинають мені шлях вірьовкою. Нічого, міркую, цією штукаю мене не втримає. І як натяг ту вірьовку грудьми — не витримали її оті двоє.

Мчу далі, а Федько біжить з боку і гукає:

— Дядьку Федоте, досить — є рекорд!

Зупинився я, і тут до мене чоловік у береті підскакує та просить сказати кілька слів у трубку, потім поставили мене на ящику перед людьми і оголосили, що Іван став чемпіоном. Дали грошову премію. Думаю собі, куплю Мелашці подарунка.

Підійшов до мене спеціаліст по легкій атлетиці і каже:

— Добре ви гоните...

— Ні, — кажу, — не гоню. В селі ніхто в нас не гонить, перейшли на казьонку.

Усміхнувся той і сказав, щоб додому я не їхав, бо має відбутись змагання харчовиків області і я виступлю за трест ідалень.

Відтоді і пішло: одного дня я пожежник і виступаю на першість міста, наступного — я вже лісник Богдан Печера, уславлюю своїм бігом лісовиків, то вже, дивись, став доцентом. А на тому тижні виступав, мабуть, за якогось японця, бо студенти горлали з трибуни на стадіоні:

— Давай, Мацусіма Накайма!

І отак, люди добрі, не можу втрапити до рідного села. Обіцяли в кінці сезону дати відгул. Обіцяли в місті дати роботу. Та біда, освіти малувато, а то б уже був на якій-небудь посаді.

Побачите жінку, то перекажіть, що кланяюсь я їй. Виступлю оце за «Спартака» і, може, зустрінусь з нею. А сусіду Саливону передайте, хай поверне жінці три карбованці, бо як скидались на «столичну», я вже тоді не пив — готувався до змагань.

Золота яма

Фейлетон

Чутки — це сама невинність. Ніякого примусу, ніяких зобов'язань. Автори, як правило, — люди безкорисливі, не задля грошей і слави творять, а від щирого серця, навіть імені свого не називають в кінці оповідей — обмежуються псевдонімом: двоюрідної сестри кума або кумової дочки свекруха казали... Від цього чутки не прогають, а таємничості набирають.

У Клевані-І хтось пустив чутку, що нібито виявлено місце, де заховано скарб князя Чарторийського. На шестиметровій глибині.

Бо чого б то одного дня на спортивний майданчик, що в центрі селища, розганяючи дітлахів, які вовтузилися а м'ячем, вповз потужний екскаватор, збив обидва баскетбольні щити і під затамовані подихи юних спортсменів вийняв перший ківш землі.

Невдовзі пішли і такі чутки:

— Магазин буде.

— Будують готель.

— Ресторан.

— А, може, цілющі джерела шукають?

— Ні, буде метро!

«Та що б там не було, а щось для нас же», — подумали клеванці і заспокоїлись на тому.

А будівельники з облспоживспілки, мабуть, бажаючи далі тримати в таємниці пошуки золота і діамантів князівської династії, потужними КРАЗами почали звозити на місце пошуків залізобетонні блоки. Увагу від дна ями було частково відвернено.

Тим часом екскаватор працював на повну потужність. І чим довше він працював, тим сумнівнішими ставали версії про заховане золото і діаманти.

Аж якось у супроводі тих же КРАЗів під'їхав потужний кран, навантажив всі до одного залізобетонні блоки. Їх повезли в н-ському напрямі. Мрії розвіялись, а яма лишилась. Велика, глибока, що обійшлася в 9 тисяч карбованців та ще 400 з гачком.

Одні кажуть, що краще було б за ті гроші якийсь магазин збудувати, інші пропонують залляти яму водою і карасів пустити — хай своя риба буде. Так не годиться на це яма — воду пропускає.

А дехто нічого не говорив, а зносив у яму сміття. Так в центрі селища на місці спортмайданчика з легкої руки будівельників облспоживспілки утворився масштабний «смітник».

Істинно «золота» яма! А щоб не сліпила вона своїм блиском, то зовсім недавно сховали її від людських очей за добротною огорожею.

Знову пішли чутки (ох, ці чутки), що за цією загорожею споруджуватимуть якийсь монумент. А навіщо? Він уже є, той монумент, на честь безгосподарності у вигляді «золотої» ями.

Вир

Новела

Сонце ще не збиралося ховатися за гострий дах лісу, а стара Василиха казала до дочки:

— Йди, доню, до хати. Відпочинь, серденько, я вже сама впораюсь. Цю ніч знову не спала, гнітишся, мучиш себе, подушка від сліз мокра. Дався тобі той «Чортів млин». І вночі лякає.

Говорила так, штурхала копаницею суху землю і не знала, що каже попусту, що ніхто її не чує.

...Цвіли дивовижні квіти, коли сонце виривалось з густого верхів'ття дерев і його промені падали на воду. Вони в'янули так же швидко, як і зацвітали, щоб помилувати хвилику око, з'явившись знову нежданими, і безслідно зникнути. Оксані здавалось, що то тече не лісова річка, а хтось розсипав пригоршню перлів і вони грають всіма барвами.

Ріка квітувала, і тільки на розі, де вода знову завертала в ліс, мороком дихав темний круг, обмежений сонячними квітами з усіх боків. Вода там скаженіла: ревла, крутилась і пінилась, мовби намагалась втекти сама від себе, розбитись об сонячний обруч. «Чортовим млином» називають люди те місце, і старики хрестяться тричі, проходячи поруч. У котрий раз приходиться сюди Оксана: подивиться в саме пекло, посумує, задумається.

...Той день навіки закарбувався в її пам'яті. Вітрець, що ранком був ледве помітний, по полудню переріс у справжню бурю. Вона після роботи йшла додому і мусила зайти до подруги, щоб переждати негоду. Пили чай, смакували свіжі пироги.

А на річці в цей час відбувався страшний поєдинок. З стихією боролися двоє веслувальників. Чотири мускулясті руки правили човен до берега, а вітер гнав їх на середину. На середині закрутив їх вир, і пірнув човен з людьми під воду, пірнув, щоб більше не виринути. Там був її Василь...

Відтоді боїться Оксана води, боїться виру-людожера. Скільки не просять товариші йти купатися, не йде; як і сьогодні, посидить, подивиться на воду — і все.

Неподалік зупинилась «Волга», але її поява не привернула Оксаниної уваги. В думках Оксана була далеко... Якийсь дивний ніжний хлюпіт води, що проривавсь крізь страшний гуркіт виру, змусив дівчину підняти голову і знову глянути на воду. Перше, що вона побачила, це була світла цяточка, яка стрімко наближалась до середини. Спочатку дівчина не могла збагнути, що трапилось, а потім!..

«Чортів млин»! Вірна загибель! Оксана закрила руками обличчя. А в наступну мить трапилось щось неймовірне: дівчина кинулась у воду. Ще кілька секунд — і Оксана вже настигла знесилену дитину. Настигла, і якась невідома сила закрутила обох і накрала білою піною...

Оксана прокинулась, коли сонце було вже високо і палата була повна сонця. Світла було так багато, що, здавалось, воно розливається через відчинену квартиру. На сусідньому ліжку спала шестирічна Світланка, обіймаючи кумедного ведмедика. А потім були поцілунки, хвилюючі слова вдячності. І вперше після похорону веслярів Оксана усміхалася.

...А на воді цвіли дивовижні квіти. Цвіли і не в'янули, а виростали все нові і красивіші...

Факти із біографії

Боденчук Володимир Іванович народився в с. Сухівці Рівненського р-ну Рівненської обл.

Із золотою медаллю закінчив Клеванську СШ №1 у 1972 р.

У 1972 – 1977 рр. навчався на факультеті журналістики Львівського університету ім. І. Франка., закінчивши його з відзнакою.

Кореспондент (1977 р.), завідувач відділу (1978 р.) газети «Молодь України», редактор (з грудня 1980 р.) газети «Студентський гарт» (щотижневий додаток до «Молоді України»), відповідальний секретар (1981 р.), заступник головного редактора (1985 р.) газети «Молодь України», головний редактор газет «Молодь України» (з серпня 1987 р.) та додатка до неї «Український футбол» (з березня 1991 р.). На сторінках газети «Молодь України», яку редагував В. Боденчук, були зініційовані такі події і явища нашого життя, як: пісенний фестиваль «Червона Рута», Перший Всесвітній собор духовної України в Коломиї, Всеукраїнське свято богатирської сили на батьківщині Івана Піддубного в с. Красенівці на Черкащині...

Автор публіцистичних книг: «Погляд з п'єдесталу», «Вогонь наших буднів», «Честь прапора».

Заслужений журналіст України (1994 р.). Голова правління Гільдії головних редакторів засобів масової інформації України. Нагороджений орденом Святого рівноапостольного князя Володимира Великого.

Література про В. І. Боденчука

Золота книга ділової еліти України: Презентац. альм.: У 4 т. – К., 2000. – Т. 4. – С. 400; Редактор – 2000: Інформац-практ. бюл. НСЖУ. – К., 2000. – С. 6 – 7;

Українська журналістика в іменах. Вип. 11. – Л.: Вид-во. НАН України, 2004. – С.

Наша адреса:

35312

Рівненський район

сmt. Клевань 2

вул. І. Франка, 17

тел. 27 – 16 – 63

27 – 13 – 35

www.rivne.libr.rv.ua

e-mail: klevan_libr@mail.ru